

РЕШЕНИЕ

№ 2212

гр. София, 02.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 02.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **2243** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба вх. № 5724 от 17.03.2010 г., по описа на Административен съд – С. град, подадена от Й. К. С. срещу Решение № 71/01.03.2010 г. на Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

С потвърденото с оспореното решение на Д. на СУ „СО” разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009г. на Й. С. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица. В обстоятелствената част на жалбата най-общо се твърди, че оспорващата е работила като детегледач по програма за подкрепа на майчинството, но след прекратяване действието на договора й е отказано изплащане на обезщетение като безработна, тъй като на нейно име не са внасяни парични вноски за фонд ПКБ. Последното, Й. К счита за незаконосъобразно, тъй като не е била предупредена, че след прекратяване на договора, по който е полагала труд няма да има право на обезщетение. Направено е искане за отмяна на Решение № 71/01.03.2010 г. на Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, като и за отмяна на разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

Ответникът – директор на СУ „СО”, чрез процесуалния се представител оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, в решаващия състав, след като обсъди

доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

От Й. К. С. е подадено заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО. Към същото е представена заповед № 59/06.10.2009 г. на Д. на Дирекция Социално подпомагане - О, с която е прекратено трудовото правоотношение на Й. К. С. от длъжността детегледач. С разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009 г. на ръководител на осигуряването за безработица на Й. С. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, с мотива, че лицето е работило по Национална програма „В подкрепа на майчинството”. По делото не са ангажирани доказателства за датата, на която разпореждането е получено от оспорващата. Срещу същото е подадена жалба по реда на КСО пред Д. на СУ „СО” с вх.№ 94Й-3643-1/27.01.2010 г. Административният орган е потвърдил разпореждането с аргумента, че Й. С. е работила по реда на Национална програма „В подкрепа на майчинството”, а съгласно чл. 4, А.1, т. 1 от КСО лицата, включени в тази програма не се осигуряват за безработица, от което следва, че жалбоподателката не отговаря на изискванията на чл. 54а, А.1 от КСО.

Решението е връчено на Й. К. С. на 04.03.2010 г., видно от представената пощенска разписка. Жалбата до Административен съд – С. град е подадена на 17.03.2010 г. с вх. № 5724.

П. така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, А. 1 от АПК и от надлежна страна, по смисъла на чл. 147, А.1 от АПК. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – ръководител на териториално поделение на Н.. Съгласно разпоредбите на чл. 2, А.2 и 3 от Правилник за организацията и дейността на Националния осигурителен институт, териториалните поделения на Н. се наричат районни управление „Социално осигуряване”, а за С. – Столично управление „Социално осигуряване”. Решението на Д. на СУ „СО” е в изискуемата от закона писмена форма и П. издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Спорът между страните се свежда до правилното приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, А. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд Безработица най-малко 9 месеца, през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. По отношение на Й. С. този период е 07.07.2008г. до 06.10.2009г., когато е прекратено трудовото й правоотношение с Дирекция Социално подпомагане – О. Безспорно е между страните, а същото е видно от представените документи за осигурителен стаж, че в периода 03. 11.2008 г. – 06.10.2009 г. жалбоподателката е работила по трудово правоотношение са ДСП О. Също така между страните е безспорно, че Й. К. С. е изпълнявала длъжност детегледач по реда на Националната програма „В подкрепа на майчинството”. Съгласно разпоредбата на чл. 4, А.1, т. 1 от КСО лицата, включени в програми за подкрепа на майчинството и насърчаване на заетостта, не се осигуряват за безработица. Следователно, обосновано и законосъобразно се явява заключението на административния орган, че Й. С. не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 54а, А., А.1 от КСО, обуславящи възникване на право на парично обезщетение за безработица.

Жалбоподателката не представя доказателства, удостоверяващи, че за период от девет месеца, включени в периода 07.07.2008г. до 06.10.2009г , на нейно име са внасяни

осигурителни вноски за фонд ПКБ. Обстоятелството, че парични вноски на това основание не са внасяни не се оспорва от Й. С.. Жалбоподателката твърди, че не ѝ е било известно, че работейки по програмата „В подкрепа на майчинството” няма да бъде осигурявана за безработица. Излага и аргументи, свързани със затруднено финансово състояние. Така изложените доводи не могат да обосноват решение за отмяна на оспорения акт на Д. на СУ „СО” и потвърденото с него разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009г на ръководител на осигуряването за безработица, тъй като задължително изискване за възникване на право на обезщетение за безработица е наличието на внесени или дължими осигурителни вноски във фонд Безработица най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Доказателства в този смисъл не са представени в административното производство, не се представят и пред настоящата инстанция.

Предвид изложеното, жалбата на Й. К. С. срещу Решение № 71/01.03.2010 г. на Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009 г. на ръководител на осигуряването за безработица е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, А. 2 от АПК Административен съд С. – град, I АО, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. К. С. срещу Решение № 71/01.03.2010 г. на Д. на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу разпореждане № 212-00-6616-1 от 03.11.2009 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: